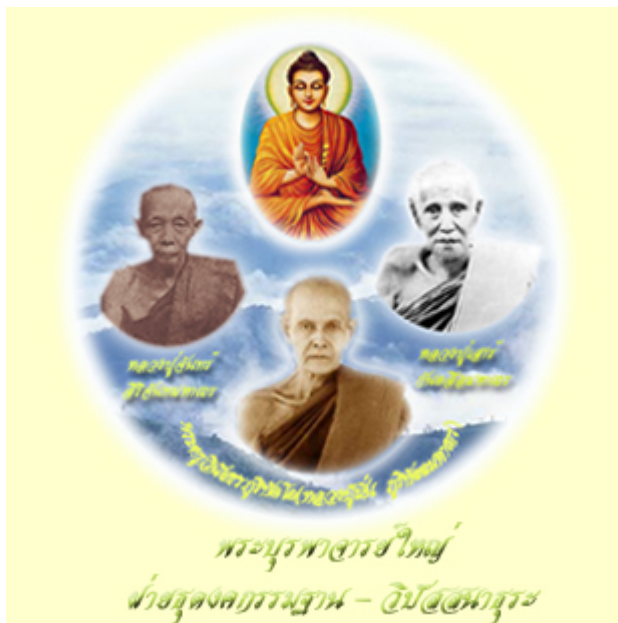

ยอดอริยะแห่งยุค พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ชีวประวัติชุดงควัตร ปฏิบัติธรรมขั้นสูง...

นำเสนอเมื่อ : 6 ต.ค. 2552

สนับสนุนข้อมูลโดย ชมรมพระจันทร์ยิ้ม โทรติดต่อ 0864113996

เรื่องราวของท่าน พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายมานานแล้ว แต่ก็ยังมีท่านผู้อ่านอีกเป็นจำนวนมากที่ยังไม่ได้ทราบเรื่องราวชีวประวัติการปฏิบัติธรรมะขั้นสูงของท่านอย่างแจ่มแจ้งเท่าที่ควร จึงใคร่ขอแนะนำเรื่องราวจริยธรรมของท่านมาเผยแพร่อีกครั้ง เพื่อเป็นคติธรรมสำหรับท่านที่ใคร่สนใจธรรมะ

<0:p/>0:p

ยอดอริยะแห่งยุค

เหตุไฉน พระอาจารย์มั่นถึงได้รับการยกย่องสรรเสริญยิ่งนักว่าเป็นนักปฏิบัติธรรมกรรมฐานผู้เยี่ยมยอดในยุคนี้ **คุณสมบัติอันประเสริฐเลิศมุนษย์ของท่านก็คือ มีนิสัยพูดจริงทำจริง ไม่เหลวไหล มีความพากเพียรอย่างยอดเยี่ยมตลอดชีวิตการเป็นนักบวชอันยาวนาน 58 พรรษา ไม่ยอมลดละความเพียรทุกวินาที จะละความเพียรก็เฉพาะเวลาพักผ่อนหลับนอนเล็กน้อยเท่านั้น** พอรูสึกตัวตื่นขึ้นท่านจะรีบลุกขึ้นล้างหน้าทันที ไม่ยอมตกเป็นทาสของความโง่กวง ท่านจะเดินจงกรมให้หายง่วง

มันจะสู้ตะไม้เลือกหน้า สู้อย่างบ้าคลั่งไม่กลัวตาย

<0:p</0:p

ท่านพระครูอุดมธรรมคุณเล่าว่า
ฝูงสุนัขป่าได้เข้ามาล้อมท่านไว้เป็นวงกลมรอบด้านมีประมาณยี่สิบตัวแต่ละตัวใหญ่มาก
มันพุกกันหนึ่งบางหมอบบางแลลั่นหอบเห็นเขี้ยวขาว หน้ากลัวจริงๆ ทาทางดูร้ายกระหายเลือด
มองจ้องท่านอย่างเต็มไปด้วยความประสงค์ร้ายท่านไม่รู้สึกกลัวแต่มีอาการสยองพองเกล้าจนตัวชาไปหมด
ถ้ามันพุกกันกระโจนเข้ารุมกัดเวลานั้น ท่านไม่มีทางจะรอดตายไปได้เลย
มันจะต้องรุมกัดทั้งกินเนื้อท่านเหลือแต่กระดูกแห้ง

<0:p</0:p

ท่านพยายามทำให้ใจสงบกำหนดจิตภาวนา “พุทโธ” แผ่เมตตาให้มัน อย่ารังแกซึ่งกันและกันเลย
อย่าให้มีเวรภัยต่อกันและกัน ขอให้พวกมันจงเป็นสุขๆ เกิด ท่านมาในป่านี้ ไม่ได้มาเบียดเบียนใคร
มาเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม พุ่ท่านแผ่เมตตาให้มัน มันก็เห่าหอนกันใหญ่
ขยับตัวคลานเข้ามาแสดงท่าดูร้ายไม่ยอมรับเมตตาธรรมมุ่งหน้าจะกัดกินท่านให้ได้ ท่านจึงเร่งภาวนาใหญ่
เพื่อหยุดจิตลงสู่ห้วงสมาธิ ไม่อาลัยในสังขาร ถ้ามันเห็นท่านเป็นเหยื่ออันโอชะอยากจะกินก็เอาเลย
ท่านพร้อมแล้วที่จะเสียสละชีวิตและเลือดเนื้อให้เป็นทานแก่พวกมันผู้หิวโหย

<0:p</0:p

ท่านเล่าว่า เมื่อจิตไม่อาลัยในสังขารแล้วเช่นนี้ จิตก็ยิ่งสู่สมาธิอย่างรวดเร็วหน้าพิศวง ทันใดก็ได้สัมผัสเห็น
พระอาจารย์ มัน ภูริทัตตะเถระ ปรากฏขึ้นในห้วงสมาธิ
เห็นพระอาจารย์มันเดินออกจากป่าตรงเข้ามาหาแล้วพูดกับฝูงสุนัขป่านี้ ด้วยถ้อยคำอันเปี่ยมเมตตาว่า " อย่างนะ
นี่คือสมณะผู้ครองธรรม พวกเจ้าจะทำอันตรายพระไม่ได้ พวกเจ้าเป็นสัตว์ดิรัจฉานชาติ ก็ถือว่ามีบาปกรรมอันหนักอยู่แล้ว
อย่าหาเวรภัยใส่ตัวให้ทับถมเป็นกองใหญ่อีกเลย โอกาสที่พวกเจ้าจะได้ไปเกิดในภพชาติอันเจริญจะไม่มี
หากทำอันตรายพระผู้บำเพ็ญสร้างบารมีธรรม " พอพระอาจารย์มันพูดจบลง
ฝูงสุนัขป่าเหล่านั้นก็พากันเข้าไปรุมล้อมไชจุมูกสุดตมเทาและเลียแข้งเลียขาพระอาจารย์มัน ส่งเสียงครางหงิงๆ
กระดิกหางไปมา แสดงความรุกรานและรักใคร่ในตัวท่าน

<0:p</0:p

ต่อจากนั้นมันก็พากันเดินทางตกลีงจากไปอย่างเงียบๆ
พระอาจารย์มันยิ้มให้ท่านพระครูอุดมธรรมคุณหน่อหนึ่งแล้วก็หายวับไป ท่านรู้สึกประหลาดใจในนิมิตนี้มาก
เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็ปรากฏว่าไ้เวลารุ่งสว่างแจ่มแล้ว รู้สึกเวลาผ่านไปรวดเร็วมากหน้าพิศวง
และสุนัขป่าฝูงนั้นก็หายวับไปเช่นกัน

ต่อมาอีก 2 – 3 วัน พระครูธรรมคุณ ได้พบกับท่านพระอาจารย์มันกลางทางในป่า อย่างไม่นึกฝัน
ท่านพระอาจารย์มันยิ้มทักทายฉันเมตตาจิตแล้วว่า ผมไปอยู่บนดอยแมกกะด้ากับพวกภูมูเซอร์รู้ว่าคุณมาตามหา
เห็นหนทางไปยากลำบากนักเกรงว่าคุณไปแล้วจะไม่พบ ผมจึงรีบมาหา พระครูอุดมธรรมคุณได้ฟังแล้วถึงกับ ตะลึง
ขนลุกชูชิวไปหมดด้วยความอัศจรรย์ใจ ที่ท่านพระอาจารย์มันรู้ได้ว่าท่านตั้งตหน้าป่าดงมาหา
แต่แล้วก็ต้องตะลึงหนักลงไปอีก เมื่อพระอาจารย์มันถามว่า เมื่อคืนนั้นคุณกลัวหมาป่าจะกัดกินเนื้อมากนักหรือ
ผมเองแหละสงกระแสบจิตมาไล่หมาป่าฝูงนั้นให้หนีไปเพราะเห็นว่าคุณคงจะแผ่เมตตาให้มันไม่รู้เรื่อง
เพราะกำลังจิตของคุณยังไม่แก่กล้าพอจะคุมตัวได้

<0:p</0:p

ด้วยว่าหมาป่าฝูงนี้ดูร้ายป่าเถื่อนมาก

ผมเห็นว่าสนามรบมีของคุณพอที่จะบำเพ็ญเพียรต่อไปได้อีกไกลจึงช่วยไล่หมาป่าฝูงนั้นให้หนีไป พวกมันเป็นเจ้ากรรมนายเวรเก่าของคุณนะ แต่เมื่อผมมาห้ามพวกมันไว้ไม่ให้ทำอันตรายคุณ กรรมเก่าที่ผูกพันกันมากก็เป็นอโหสิกรรมไป ต่างฝ่ายต่างก็พ้นจากการจองเวรกัน และจะไปดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย พระครูอุทุมมธุรมคุณได้ฟังแล้วก็ก้มลงกราบเท้าพระอาจารย์มั่นครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความสำนึกในเมตตาธรรมอันมีอุปการคุณอันล้นพิน แล้วกราบเรียนท่านพระอาจารย์มั่นว่า ไม่ได้คิดกลัวฝูงสุนัขป่านั้นเลย ได้ตัดสิ้นใจอุทิศชีวิตร่างกายให้เป็นเหยื่อของมันด้วยความยินดี ท่านพระอาจารย์มั่นได้ฟังแล้วก็หัวเราะตอบว่า ดีแล้วคุณคิดถูกแล้ว แต่อาการที่คุณชนพองสยองเกลานั่น แสดงว่าจิตคุณยังกลัวอยู่ หากแต่ตัดใจขมลงได้ด้วยอำนาจธรรมปัญญา ต่อไปนี้คุณคงไม่กลัวตายอีกแล้วนะ เมื่อไม่มีความกลัว ไม่มีความอาลัยในชีวิตเลือดเนื้ออย่างจริงใจแล้ว จิตจะใตบริสุทธิผุดผองเต็มที่ไม่มีความกังวล ธรรมปัญญาก็จะผุดขึ้นเป็นแก้วสารพัดนึกในที่สุด

<0:p</0:p

ที่เล่ามานี้ แสดงให้เห็นว่าอำนาจมหัศจรรย์ทางจิตของพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ (อภิญาจิต) ได้แก่ ทัพยักษุมิตาทัพ และ เจโตปริยญาณ รู้จิตใจผู้อื่น ท่านรู้เห็นได้รวดเร็วแผ่คลุมไปทั่วกว้างขวางมากอย่างไม่มีขอบเขตอันเกิดจากผลของการบำเพ็ญภาวนาอย่างเคร่งครัดยิ่งยวดจนบรรลุนิรมลวิเศษ อันเป็นธรรมที่พ้นโลก อยู่เหนือโลก และไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลาด้วยประการทั้งปวง ท่านสามารถส่งกระแสจิต และสภาพของท่านใหม่ปรากฏในห้วงสมาธิของพระลูกศิษย์ที่อยู่ห่างไกลหลายกิโลเมตรได้อย่างแจ่มชัด เหมือนสภาพเคลื่อนไหวของโทรทัศน์จากห้องส่งมายังจอทีวีตามบ้านยังงี้ยังงั้น และยังสามารถพูดจากับฝูงหมาป่าได้รู้เรื่องอีกด้วยเฉกเช่นท่านนักบุญฟรานซิสแห่งคริสตศาสนาดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้

<0:p

ดาทัพย<0:p</0:p

ยังมีเรื่องเกี่ยวกับ อำนาจมหัศจรรย์ทางจิต ของท่านพระอาจารย์ มั่น ภูริทัตตเถระ อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องลึกลับน่าพิศวงและน่าสงสัยอยู่มากสำหรับเราท่านปุถุชนผู้ยังคิดของอยู่ในข่ายแห่งความสงสัยไม่เชื่ออะไรที่พิสดารเองอายุ<0:p</0:p

ท่านพระอาจารย์ มหาบัว ญาณสัมปันโน เล่าว่าสมัยเมื่อพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ พักอยู่วัดบ้านหนองผือ ตำบลนาใน อำเภอพรรณานิคม สกลนคร บ้านหนองผือนั้นตั้งอยู่ในหุบเขาทั้งสี่ด้าน มีป่ามีเขามากไปจรดแดนกาฬสินธุ์ เป็นจุดศูนย์กลางแห่งพระธาตุคงคารมฐาน

รูปศาลาวัดป่าบ้านหนองผือ ต.นาใน อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร

ในสมัยบั้นปลายชีวิตของท่านพระอาจารย์มั่น

มีอุบาสิกาหนุ่มสาวคนหนึ่งมีความเคารพเลื่อมใสในพระอาจารย์มั่นมาก มาเล่าเรื่องของตัวเองถวายท่านว่า
<0:p</0:p>ขณะอุบาสิกาหนุ่มสาวผู้หนึ่งแก่งสมาธิภาวนาตลอดกลางคืนยามดึกสงัด
พอจิตรวมสงบลงสนิทไม่แสดงกิริยาใดๆ ปรากฏเฉพาะความสงบนิ่งในเวลานั้น
พลันก็เห็นกระแสจิตของตัวเองอันละเอียดยิ่งออกจากดวงจิตเป็นสายใยยาวเหยียดออกนอกกายออกไปสู่ภายนอก
แก็กเกิดความสงสัยเป็นลนพจน จึงกำหนดจิตดูว่า กระแสจิตนี้มันไหลออกไปทำไม และจะไปเกี่ยวข้องกับอะไร

<0:p</0:p>

พอแก็กตามกระแสจิตอันละเอียดเป็นสายใยนั้นไปก็พบว่ากระแสจิตของแก็กไปเข้าที่ร่างของหลานสาวคนหนึ่งเพื่อจับจองที่เกิด
ดในท้องหลานสาวซึ่งอยู่หมุ่บ้านเดียวกัน<0:p</0:p>

แก็กรู้สึกตกใจมาก เพราะตัวเองยังไม่ตาย
ทำไมจิตถึงส่งกระแสออกไปจับจองที่เกิดไว้แล้วเช่นนั้นจึงรีบย้อนจิตกลับมาที่เดิมและถอนจิตออกจากสมาธิทันที
แก็กใจไม่ตีเลยนับแต่ขณะนั้นเป็นต้นมา

<0:p</0:p>

ในระยะเดียวกันก็ปรากฏว่าหลานสาวคนนั้นเริ่มตั้งครรภ์มาได้หนึ่งเดือนแล้วเช่นกัน

พอตื่นเช้าวันหลังแก็กรับมาวัด เล่าเรื่องนี้ถวายพระอาจารย์มั่นดังกล่าวแล้ว ขณะนั้นมีพระเถระหลายท่านนั่งฟังอยู่ด้วย
ต่างก็งงไปตามๆ กัน พระอาจารย์มั่นหนึ่งหลับตาอยู่ประมาณ 2 นาที แล้วลืมตาขึ้น
อธิบายปรากฏการณ์แปลกประหลาดนั้นให้อุบาสิกาหนุ่มสาวคนนั้นฟังว่า " เมื่อจิตรวมสงบลงคราวต่อไป
ให้โยมตรวจดูกระแสจิตให้ดี ถ้าเห็นแก็กระแสจิตนั้นส่งออกไปภายนอกตั้งที่โยมว่านั้น
ให้กำหนดจิตตัดกระแสจิตนั้นให้ขาดด้วยปัญญาจริงๆ ต่อไปกระแสจิตนั้นจะไม่ปรากฏ
แต่โยมต้องกำหนดดูกระแสจิตนั้นด้วยดี และกำหนดตัดให้ขาดด้วยปัญญาจริงๆ อย่าทำเพียงแต่ว่าทำเท่านั้น
เดียวเวลาตายโยมจะเกิดในท้องหลานสาวนะจะหาว่าอาตมาไม่บอก " นี่คือนำบอกของอาตมา จงทำให้ดี
ถ้าโยมกำหนดตัดกระแสจิตนั้นไม่ขาด เวลาโยมตายต้องไปเกิดในท้องหลานสาวแน่ๆ ไม่ต้องสงสัย<0:p</0:p>

พออุบาสิกาผู้หนึ่ง ได้รับคำแนะนำจากพระอาจารย์มั่นแล้วก็กลับบ้านไป
ราวสองวันแก็กกลับมาหาท่านอีกด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสมาก พอแก็กนั่งลงเท่านั้น
พระอาจารย์มั่นก็ถามเป็นเชิงเล่นบางจริงบางทันทีว่า " เป็นยังไงโยมห้ามกระแสจิตตัวเองอยู่หรือเปล่าที่จะไปเกิดกับหลานสาวทั้งที่ตัวยังไม่ตายนะ "
แก็กเรียนตอบทันทีว่าโยมตัดขาดแล้วคืนแรก พอจิตรวมสงบลงสนิทแล้วกำหนดดูก็เด่นชัดดังที่เคยเห็นมาแล้ว
มันส่งกระแสไปอยู่ที่ท้องหลานสาว โยมก็กำหนดตัดกระแสจิตพิลึกนั้นด้วยปัญญาดังหลวงพ่อบอกจนมันขาดกระเด็นไปเลย
เมื่อคืนนี้โยมกำหนดดูก็อยู่อย่างละเอียดเพื่อความแน่ใจไม่ปรากฏว่ามีอีกเลย มันหายเงียบไป
วันนี้ยังไม่ได้ออกรับมาเล่าถวายให้หลวงพ่อฟัง

<0:p</0:p>

พระอาจารย์มั่นพูดว่า นี่แลความละเอียดของจิตคนเรา จะรู้เห็นได้จากการภาวนาสมาธิเท่านั้น
วิธีอื่นไม่มีทางทราบได้ จิตของคนเรานั้นลึกลับยิ่งนัก เราจะไปรู้เห็นมันด้วยวิธีการคาดคิดนึกเอาตามตำราไม่ได้
ต้องลงมือปฏิบัติจิตสมาธิจริงๆ ถึงจะรูแจ่มเห็นจริง
โยมเกือบเสียตัวให้กิเลสขุบไสไปเกิดในท้องหลานสาวแบบไม่รู้สีกตัวแล้วใหม่ละ
แต่ยังดีที่ภาวนาสมาธิจรูเรื่องของจิตเสียก่อน แล้วรีบแก็กไขกันทันเหตุการณ์ ฝ่ายหลานสาวคนนั้น
พอถูกคุณยายอุบาสิกาตัดกระแสจิตขาดจากความสืบต่อก็ปรากฏว่าหลอนได้แทงลูกในระยะเดียวกัน
หาประหลาดมหัศจรรย์จริงๆ

<0:p</0:p

ปัญหาที่ว่า คนยังไม่ตาย ทำไมจึงเริ่มไปเกิดในท้องคนอื่นแล้วเช่นนี้
พระอาจารย์มั่นได้เฉลยปัญหานี้ให้พระเณรลูกศิษย์ทั้งหลายที่สงสัยเป็นล้นพ้นฟังว่า
จิตเป็นแต่เพียงเริ่มต้นจับจองที่เกิดไว้เท่านั้น แต่ยังมีได้ไปเกิดเป็นตัวเป็นตนโดยสมบูรณ์
ถ้าคุณยายอุบาสิกาคนนั้นไม่รู้ทันปล่อยให้จิตเกาะเกี่ยวกับการเกิดในท้องหลานสาวจนทารกในครรภ์ปรากฏเป็นตัวเป็นตนสม
บูรณ์ขึ้นมาเมื่อไร คุณยายคนนั้นจะตายทันที ตอบปัญหาที่ว่าทารกที่ คุณยายคนนั้นตัดกระแสจิตตัวเอง จนหลานสาวแทงลูก
จะไม่เป็นการทำลายชีวิตมนุษย์ในครรภ์ละหรือ ???

<0:p</0:p

พระอาจารย์มั่นตอบว่า จะเป็นการทำลายก็แต่เฉพาะกระแสจิตตัวเองเท่านั้น
มิได้ตัดหัวคนที่เกิดเป็นตัวเป็นตนแล้วแต่อย่างใด เพราะจิตแท้อยู่กับคุณยาย
ส่วนกระแสจิตที่แกส่งไปยึดไว้ที่หลานสาวนั้น พอแกรู้สึกตัวก็รีบแก้ไขคือตัดกระแสจิตของตนเสีย
มิให้ไปเกี่ยวของอีกต่อไป เรื่องก็ยุติกันไปเท่านั้น อีกอย่างก็คือทารกในครรภ์นั้นเพิ่งมีอายุได้ 1
เดือนเท่านั้นเป็นเพียงแต่ก้อนเลือดยังไม่เป็นตัวตนแต่อย่างใด

<0:p</0:p

สาเหตุที่คุณยายอุบาสิกาแผลอไหลปล่อยให้กระแสจิตส่งออกไปเกาะเกี่ยวกับหลานสาวนี้ คุณยายได้เล่าว่า
แกรักหลานสาวคนนั้นมากเสมอมา มีเมตตา ห่วงใย
ได้ติดต่อกันอยู่กับหลานสาวคนนั้นอยู่เสมอแต่มิได้คิดว่าจะมีสิ่งลึกลับคอยแอบขโมยไปก่อเหตุเช่นนั้นขึ้นมา
ถึงกับจะต้องไปเกิดลูกของหลานสาวอีก
ถ้าไม่ได้พระอาจารย์มั่นช่วยแก้ไขไว้ทันท่วงทีก็คงไม่พ้นไปเกิดในท้องหลานสาวแน่นอน พระอาจารย์มั่นว่า
จิตนี้พิสดารเกินกว่าความรู้ความสามารถของมนุษย์ธรรมดาจะตามรู้ตามรักษาโดยมิให้เป็นภัยแก่ตัวผู้เป็นเจ้าของดังที่คุณยาย
พูดไม่มีผิดถนัดแต่ไม่มีหลักใจทางสมาธิภาวนาอยู่บ้างแล้ว แกก็ไม่มีความตั้งใจได้เลย ทั้งเวลาเป็นอยู่และเวลาตายไป

<0:p</0:p

ฉะนั้นการภาวนาสมาธิจึงเป็นวิธีปฏิบัติต่อใจได้ดีและถูกทาง ยิ่งเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อด้วย<0:p</0:p
สติปัญญายังมีความสำคัญมากในการตามรู้และรักษาจิตตลอดการดำเนินทุกขเวทนาไม่ให้มาทับจิต
ในเวลาจนตัวซึ่งเป็นเวลาเอาแพเอาชะงักกันจริงๆ ถ้าพลาดทาบขณะนั้นก็เท่ากับพลาดไปอย่างน้อยภพหนึ่งชาติหนึ่ง
เช่นไปเกิดเป็นสัตว์ชนิดใดก็ต้องเสียเวลานานเท่าชีวิตของสัตว์ในภพภูมินั้นๆ
ขณะที่เสียเวลายังต้องเสวยกรรมในกำเนิดนั้นไปด้วย ถ้าจิตดีสติพอประคองตัวได้
อย่างน้อยก็มาเกิดเป็นมนุษย์มากกว่านั้นก็ไปเกิดในเทวสถานชวิมานและเสวยทิพย์สมบัติอยู่นานปีถึงจะกลับมาเกิดเป็นม
นุษย์อีก ลามาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ไม่ลืมศีลธรรมที่ตนเคยบำเพ็ญรักษามาตั้งแต่บุพเพชาติ
ทำให้เพิ่มอำนาจวิญญูญาณภูมิสมภารขึ้นโดยลำดับ จนจิตมีกำลังแก่กล้าสามารถรักษาตัวได้

<0:p</0:p

การตายก็เป็นเพียงการเปลี่ยนร่างจากต่ำขึ้นไปสูง จากสั้นไปหายาว
จากหยาบไปหาละเอียดจากวิภูฏจักรไปเป็นวิวิภูฏจักร ดังพระพุทธเจ้าและสาวกท่านเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิ
เปลี่ยนเครื่องเสวยมาเป็นลำดับ
สุดท้ายก็หมดสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงให้เป็นอะไรต่อไปอีกเพราะจิตได้รับการอบรมไปทุกภพทุกชาติ จนฉลาดเหนือสิ่งใดๆ
กลายเป็นนิพพานสมบัติขึ้นมาอย่างสุขุมพระทัยและสุขใจ ซึ่งลวนไปจากการฝึกฝนอบรมจิตให้ดีไปโดยลำดับทั้งสิ้น
ด้วยเหตุนี้ภพปราชญ์ทั้งหลาย จึงไม่ท้อถอยในการสร้างกุศล
อันเป็นสวัสดิมงคลแก่ตนทุกเพศทุกวัยจนสุดวิสัยที่จะทำได้ไม่เลือกกาล.

เจโตปริยญาณ

มีอีกเรื่องหนึ่ง เกี่ยวกับอำนาจทิพยจักขุและเจโตปริยญาณของพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ที่น่าพิจารณาว่า นามหัตถจรยเพียงไร...

<0:p</0:p

สมัยเมื่อพระอาจารย์มั่นไปพักบำเพ็ญเพียรกรรมฐานอยู่ที่ถ้ำสาริกา เขาใหญ่ นครนายก ท่านเล่าว่า ที่ชายเขาทางขึ้นไปถ้ำสาริกาที่ท่านพักอยู่นั้น มีสำนักบำเพ็ญวิปัสสนาอยู่แห่งหนึ่ง มีชรัวตาองค์หนึ่งพักอยู่บำเพ็ญสมณธรรม

คืนวันหนึ่งพระอาจารย์มั่นคิดถึงชรัวตาองค์นี้ว่า ชรัวตากำลังทำอะไรอยู่หนอเวลานี้ แล้วพระอาจารย์มั่นก็กำหนดจิตสังกระเสจจิตลงมาดู ขณะนั้นพอดีเป็นเวลาชรัวตากำลังคิดจะหนีไปกับภรรยาในเมืองนครราชสีมาให้ยุ่งไปหมด เรื่องที่ชรัวตาคิดถึงเกี่ยวกับอดีตของตัวเอง พอตกตึกพระอาจารย์มั่นก็สังกระเสจจิตลงมาดูชรัวตาอีกก็พบว่า ชรัวตากำลังคิดหว่านลูกคนนั้นหลานคนนี้อยู่รำไป จวนสว่างท่านสังกระเสจจิตลงมาดูอีก ชรัวตาก็ยังไม่หลับไม่นอนกระสับกระส่ายคิดหว่านลูกหว่านหลานให้ยุ่งไปหมด ท่านถอนใจเวทุนาทีเดียวที่ชรัวตาอุตสาหมาบวชแล้ว ยังตัดภาวะความผูกพันกับครอบครัวไม่ขาด คิดแต่จะสร้างบ้านสร้างเรือนสร้างภพสร้างชาติสร้างวิภวสังสารไม่มีสิ้นสุดวิถีแห่งการปรุงแต่งเอาเสียเลย

<0:p</0:p

ตอนเช้าพระอาจารย์มั่นหลังจากถ้ำมาบิณฑบาต ขากลับจึงแวะไปเยี่ยมชรัวตาถึงที่พัก แล้วพูดเป็นเชิงปัญหาว่า เป็นอย่างไรหลวงพ่อกับลูกบ้านใหม่ แต่งงานกับคู่ครองใหม่แต่เป็นแม่เอ๊ยหนุคนเก่าเมื่อคืนนี้ตลอดคืนไม่ยอมนอน เสร็จเรียบร้อยแล้วไปด้วยดีมิใช่หรือ <0:p</0:p>คืนต่อไปคงจะสบายใจไม่ต้องห่วงวายจัดแจงส่งลูกคนนั้นให้ทำสิ่งนั้น สิ่งหลานคนนั้นให้ทำงานสิ่งนี้อีกละกระมัง เมื่อคืนนี้รู้สึกลวงพอมิ่งานมากจนวายพอดูแทบมิได้พักนอนหลับนอนมิใช่หรือ ชรัวตาได้ฟังแล้วถึงกับตะลึงด้วยความอัศจรรย์ใจ แล้วยิ้มอายๆ ถามว่า พระอาจารย์มั่นรู้ด้วยหรือครับ <0:p</0:p>พระอาจารย์มั่นยิ้มตอบว่า ผมเข้าใจว่า ความคิดปรุงของหลวงพ่อกับไปด้วยเจตนาและพอใจในความคิดนั้น ๆ จนลืมหลับลืมนอนไปทั้งคืน แม่แต่รุ่งเช้าตลอดมาจนถึงขณะนี้ ผมก็เข้าใจว่าหลวงพ่อกำลังคิดเรื่องนั้นอยู่อย่างเพลินใจจนไม่มีสติยับยั้งและยังพยายามทำตัวให้เป็นไปตามความคิดนั้น ๆ อยู่อย่างมั่นใจมิใช่หรือ

ชรัวตาได้ฟังถึงกับหน้าซีด<0:p</0:p>เหมือนคนจะเป็นลม ทั้งอายและ<0:p</0:p>ทั้งกล่าพูดออกมาด้วยเสียงอันสั่น<0:p</0:p>เชื่อว่า ท่านพระอาจารย์เป็น <0:p</0:p>พระอัครจรรยา ผมคิดอะไรอยู่<0:p</0:p>ในใจท่านรุ่มหมด <0:p</0:p>พระอาจารย์มั่นเห็นชรัว<0:p</0:p>ต่างก ๆ เงิน ๆ ทั้งกลัวทั้งอาย <0:p</0:p>ท่านทำท่าจะเป็นลมเป็นแล้ง<0:p</0:p>ไม่สบายไปอย่างปัจจุบันทันด่วน<0:p</0:p>ก็ให้จิตเมตตาสงสาร ขึ้นพูด<0:p</0:p>อะไรก็ต่อไป เดียวชรัวตาจะเป็น<0:p</0:p>อะไรไปก็แยะ

จึงเลขาบายพูด<0:p</0:p>ไปเรื่องอื่นพอให้เรื่องจางหายไป แล้วก็ลุกขึ้นถ้ำสาริกา <0:p</0:p>สายวัดต่อมา โยมผู้ปฏิบัติ<0:p</0:p>ชรัวตาองค์นั้น ได้ขึ้นไปนมัสการ<0:p</0:p>พระอาจารย์มั่นในถ้ำแล้วกราบ<0:p</0:p>เรียนให้ทราบ ว่า ชรัวตาองค์นั้น<0:p</0:p>หนีไปอยู่ที่อื่นเสียแล้วตั้งแต่เมื่อ<0:p</0:p>เขาวานนี้ ให้เหตุผลว่า อยู่ที่นั่นต่อไปไม่<0:p</0:p>ไหวแล้ว เพราะอาจารย์มั่น<0:p</0:p>ปมาหา แล้วเทศน์อาตมาเสียยก<0:p</0:p>หนึ่งหนัก ๆ อาตมาอายุพระ<0:p</0:p>อาจารย์มั่นแทบเป็นลมสลบไป<0:p</0:p>ต่อหน้าท่าน

<0:p</0:p

ถ้าพระอาจารย์มันขึ้นเทศน์ต่อไปอีกสักประโยคสองประโยค อาตมาต้องล้มตายต่อหน้าท่านแน่ ๆ อาตมาอยู่ไม่ได้แล้วอุบอวยขานหน้าเหลือประมาณ ต้องไปให้ไกลจากที่นี่สุดหล้าฟ้าเขียว อาตมาคิดอย่างไร พระอาจารย์มันทานรู้เสียหมด<0:p</0:p

ธรรมดาปุถุชนก็ย่อมมีคติบ้างชั่วบ้างเป็นธรรมดา จะห้ามไม่ให้คิดได้อย่างไร ที่นี้พอเราคิดอะไร พระอาจารย์มันรู้เสียหมดอย่างนี้อาตมาอยู่ไม่ได้แน่ หนีไปตายที่อื่นดีกว่า อายายให้พระอาจารย์มันคอยเป็นห่วงกังวลหนักใจด้วยเลย

<0:p</0:p

พระอาจารย์มันทราบแล้วก็บังเกิดความสลดใจ ที่ทำคุณให้โทษ โปรดสัตว์ได้บาป ที่พูดไปก็เป็นการเตือนชรัวตาด้วยเจตนาดีมีเมตตาสงสาร อยากรให้หยุดคิด ห่วงกังวลครอบครัวยุติและหลาน ๆ เสีย เพราะการสละเพศสมณะบวชพระนี่ ก็เป็นการตัดขาดจากครอบครัวลูกเมียและญาติพี่น้องโดยสิ้นเชิงแล้ว ตัดขาดจากทรัพย์สมบัติ ตัดขาดจากทางโลกโดยสิ้นเชิง เพื่อมุ่งบำเพ็ญเพียรสมณธรรม ทำให้แจ้งซึ่งมรรคผลนิพพาน ตามคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

<0:p</0:p

จากวันนั้นเป็นต้นมา พระอาจารย์มันก็ระวังมิได้สนใจคิดและสั่งกระแสดังไปถึงชรัวตาอีก และถือเป็นที่เรียนที่จะไม่ทักตักใจคนอื่นถึงความคิดนึกทั้งทางดีและชั่ว โดยไม่พิจารณาให้รอบคอบเสียก่อนเดี๋ยวเจ้าตัวผู้ฟังจะเสียขวัญได้รับความกระทบกระเทือนใจโดยไม่จำเป็น อันการทักตักใจคนด้วย

เจโตปริยญาณนี้ดูจาดาบสองคมพึงใช้ให้เป็น ให้ถูกกาลเทศะ และตัวบุคคลถึงจะชอบถึงจะควรเพราะใจคุณเราย่อมเหมือนเด็กอ่อนเพิ่งฝึกหัดเดินเปะปะไปตามเรื่อง ผู้ใหญ่เป็นเพียงคอยดูแลสอดส่อง เพื่อมิให้เด็กเป็นอันตรายเท่านั้นไม่จำเป็นต้องไปกระวนกระวายกับเด็กให้มากไป ใจของสามัญชนก็เช่นกันปล่อยให้คิดไปตามเรื่องถูกบางผิดบาง ดีบ้างชั่วบ้างเป็นธรรมดาจะใหญ่ก็ต้องตั้งมายุ่ตลอดเวลาจะใหญ่ก็ต้องตั้งมายุ่ตลอดเวลาอย่ามเป็นไปไม่ได้

คำสอนพระเณร<0:p</0:p

ท่านพระอาจารย์มันมักจะเทศนาธรรมสั่งสอนพระเณรสาธุศิษย์อยู่เสมอว่า ผู้กล่าวหน้าเข้ามาบวชพระพุทศาสนา ก็คือผู้กล่าวเข้ามาหาความรู้ความฉลาด เพื่อคุณงามความดีทั้งหลาย มิใช่เข้ามาเพื่อสั่งสมความโง่เขลาเบาปัญญาต่อเล่ห์เหลี่ยมของกิเลสตัวหลอกหลวง แต่เพื่อบวชเข้ามาเพื่อแสวงหาอุบายปัญญาพลิกแพลงให้ทันเรื่องของกิเลสต่างหาก เพราะคนเราอยู่และไปโดย<0:p</0:p

ไม่มีเครื่องบ่วงกันตัวย่อมไม่ปลอดภัยอันตรายทั้งภายนอกและภายใน

เครื่องป้องกันตัวของนักบวชคือหลักธรรมวินัยมีสติปัญญาเป็นอาวุธสำคัญ

เป็นผู้มั่นคงต่อสิ่งทั้งหลายไม่สะทกสะท้าน จึงควรเป็นผู้มีสติปัญญาแฝงอยู่กับตัวทุกอริยาบท จะคิดจะพูด จะทำอะไร ฤ
ก็ตาม ไม่มีการยกเว้น สติปัญญาที่จะไม่เขามาสอดแทรกอยู่อยู่ในหน่วยงานที่ทำงานทั้งภายนอกและภายใน
จะเป็นที่แน่นอนต่อคติของคนทุก ๆ ระยะเวลา

พระเณรจะต้องเป็นผู้มีความเข้มแข็งต่อแดนพื้นทุกขด้วยความเพียรทุกประโยคที่เต็มไปด้วยสติปัญญาเป็นหัวหน้างาน
ไม่มุงมงาม เขอะชะต่อตัวเองตลอดฐานะหน้าที่<0:p</0:p

ทั้งหลาย พบกับศาสนายอดเยี่ยมด้วยหลักธรรมที่สอนคนให้ฉลาดทุกแง่มุม

พระเณรไม่ควรเป็นคนอ่อนแอ ใจเฝ้าแต่ต้นหนวายุอยู่กับอารมณ์เครื่องผูกพันด้วยความพอใจและเกียจคร้านในกิจการที่
จะยกตนให้พ้นจากวิภวสังสาร พระจึงเป็นผู้ที่พร้อมแล้วเพื่อข้ามโลกสังสารวิภว
ไม่มีงานใดจะหนักหน่วงถ่วงใจยิ่งกว่างานยกจิตให้พ้นทุกข์จากห่วงแห่งวิภวทุกข์

งานนี้เป็นงานที่ต้องทุ่มเททั้งกายและใจ แม้ชีวิตก็ยอมสละไม่อาลัยเสียดาย
จะเป็นจะตายก็มอบไว้กับความเพียร เพื่อรื้อถอนตนให้พ้นจากหลุมลึกคือกิเลสทั้งมวล
เพื่อจะได้ไม่ต้องมาเกิดแบกหามบาปหอบกองทุกข์นานาชนิดอีกต่อไป

เจโตต่อพระอุบาลี

เรื่องทิพยจักขุและเจโตปริยญาณของพระอาจารย์มั่น ที่ท่านแสดงอีกคราวหนึ่งคือ
ก่อนที่ท่านจะอำลาจากถ้ำสาวิกาเวลานั้นตอนกลางคืนดิถีสังขารวราตี 4 ท่านคิดถึงท่านเจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์
(สิริจน_.โท) วัชรบรมนิวาส พระนครวา เวลานั้นท่านเจ้าคุณพระอุบาลี กำลังทำอะไรอยู่นอ
จึงกำหนดจิตจากถ้ำสาวิกา เขาใหญ่มาดูท่านเจ้าคุณพระอุบาลี ที่กรุงเทพฯ พลันก็ทราบวา เวลานั้น<0:p</0:p

<?xml:namespace prefix = v ns = "urn:schemas-microsoft-com:vml" /><v:line
id=_x0000_s1026 style="Z-INDEX: 1; POSITION: absolute" to="108pt,0" from="-

9pt,0"></v:line>ท่านเจ้าคุณพระอุบาลี กำลังพิจารณาปัจฉยาการคืออวิชชาอยู่
พระอาจารย์มั่นทราบใจท่านเจ้าคุณพระอุบาลีโดยตลอดแล้วก็จดจำวันเวลาไว้อย่างแม่นยำ ครั้นเวลาเดินทางลงมากกรุงเทพฯ
เมื่อได้มีโอกาสเสวนาสนทนากับท่านเจ้าคุณพระอุบาลี ก็เรียนให้ท่านทราบถึงเรื่องที่ท่านเจ้าคุณพระอุบาลี
พิจารณาปัจฉยาการคือ อวิชชาอยู่ในคืนก่อน ท่านเจ้าคุณพระอุบาลี พอได้ทราบเช่นนั้นก็ตะลึงเลียดองสารภาพว่า
เป็นความจริงทุกประการ แล้วต่างฝ่ายก็พากันหัวเราะพิศมัย ท่านเจ้าคุณพระอุบาลี ได้กล่าวชมเชยว่าท่านมั่นนี่เก่งจริง ๆ
เราเองขนาดเป็นอาจารย์แต่ไม่เป็นท่า นายท่านมั่นเหลือเกิน ท่านมั่นเก่งจริงให้ได้อย่างนี้ชิลูกศิษย์พระตถาคต
ถึงจะเรียกว่าเดินตามครู

